

których miejsce faktycznego zarządu znajduje się we Francji lub w państwie członkowskim Unii Europejskiej, lecz uzależniających uprawnienie do tego zwolnienia w przypadku osób prawnych, których miejsce faktycznego zarządu znajduje się na terytorium państwa trzeciego, od istnienia konwencji o pomocy administracyjnej zawartej między Francją a tym państwem w celu zwalczania oszustw podatkowych lub unikania opodatkowania, albo od istnienia umowy międzynarodowej zawierającej postanowienie zakazujące dyskryminacji ze względu na przynależność państwową — Odmowa zwolnienia dwóm spółkom z siedzibą na Brytyjskich Wyspach Dziewiczych — Obowiązek zapłaty podatku przez dłużników solidarnych będących osobami prawnymi z siedzibą we Francji

Sentencja

Artykuł 64 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że art. 63 TFUE nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych, obowiązujących w dniu 31 grudnia 1993 r., na mocy których zwalnia się z podatku od wartości rynkowej nieruchomości położonych na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej spółki mające siedzibę na terytorium tego państwa, przy równoczesnym uzależnieniu takiego zwolnienia w odniesieniu do spółek mających siedzibę na obszarze jednego z krajów i terytoriów zamorskich od istnienia konwencji o współpracy administracyjnej zawartej pomiędzy tym państwem członkowskim a tym terytorium, mającej na celu zwalczanie oszustw podatkowych i unikania opodatkowania lub od okoliczności, by w oparciu o umowę międzynarodową zawierającą klauzulę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową wskazane osoby prawne nie mogły podlegać wyższemu opodatkowaniu, niż to, któremu podlegają spółki mające siedzibę na obszarze tegoż państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom — Zjednoczone Królestwo) — Shirley McCarthy przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-434/09) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ osób — Artykuł 21 TFUE — Dyrektywa 2004/38/WE — Pojęcie beneficjenta — Artykuł 3 ust. 1 — Obywatel, który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i zawsze przebywał na terytorium państwa członkowskiego swojej przynależności państwowej — Wpływ posiadania przynależności państwowej innego państwa członkowskiego — Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym)

(2011/C 186/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Shirley McCarthy

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supreme Court of the United Kingdom — Wykładania art. 3 i 16 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) — Pojęcie „beneficjenta” i „legalnego pobytu” — Obywatel brytyjski mający także irlandzką przynależność państwową, który spędził całe swoje życie w Zjednoczonym Królestwie

Sentencja

- 1) Wykładni art. 3 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że dyrektywa ta nie ma zastosowania do obywatela Unii, który nigdy nie skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, który zawsze przebywał w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada, i który ponadto posiada przynależność państwową innego państwa członkowskiego
- 2) Artykuł 21 TFUE nie ma zastosowania do obywatela Unii, który nigdy nie skorzystał z przysługującego mu prawa do swobodnego przemieszczania się, który zawsze przebywał w państwie członkowskim, którego przynależność państwową posiada, i który ponadto posiada przynależność państwową innego państwa członkowskiego, o ile sytuacja tego obywatela nie obejmuje stosowania środków państwa członkowskiego skutkujących pozbawieniem go skutecznego korzystania z istoty praw przyznanych w związku ze statusem obywatela Unii lub stanowiących dla niego przeszkodę w wykonywaniu jego prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal — Zjednoczone Królestwo) — Ralph James Bartlett, Natalio Gonzalez Ramos, Jason Michael Taylor przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-537/09) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Składnik „z tytułu przemieszczania się” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności („disability living allowance”) — Oddzielne świadczenie — Specjalne świadczenie nieskładkowe — Brak możliwości eksportu)

(2011/C 186/09)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ralph James Bartlett, Natalio Gonzalez Ramos, Jason Michael Taylor

Strona pozwana: Secretary of State for Work and Pensions

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal — Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) w wersji obowiązującej przed dniem 5 maja 2005 r. — Zasiłek na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności dzielący się na część z tytułu „niesamodzielności” przyznawanej wymagającym pomocy osobistej i na część z tytułu „przemieszczania się” przeznaczonej dla potrzebujących pomocy w poruszaniu się („disability living allowance”) — Możliwość uznania, dla celów stosowania rozporządzenia, części z tytułu przemieszczania się za oddzielne świadczenie — Kwalifikacja wspomnianego świadczenia

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 ust. 2a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 631/2004 z dnia 31 marca 2004 r., a także rozporządzenia nr 1408/71 w tej ostatniej wersji, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy dokonywać w ten sposób, że składnik „z tytułu przemieszczania się” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności („disability living allowance”) jest specjalnym świadczeniem pieniężnym o charakterze nieskładkowym w rozumieniu tego przepisu, wymienionym w załączniku IIa do tych rozporządzeń
- 2) Analiza pytania trzeciego nie doprowadziła do ujawnienia jakiegokolwiek okoliczności mogącej podważyć ważność art. 10a rozporządzenia nr 1408/71 — w jednej lub drugiej wersji mającej zastosowanie w sprawach przed sądem krajowym — jako przepisu pozwalającego na uzależnienie przyznania składnika „z tytułu przemieszczania się” zasiłku na utrzymanie w przypadku niepełnosprawności od spełnienia przesłanek zamieszkiwania oraz obecności w Wielkiej Brytanii.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Belgia) — Wspólnoty Europejskie przeciwko Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-137/10) ⁽¹⁾

(Artykuły 207 ust. 2 WE i 282 WE — Reprezentacja Wspólnot Europejskich przed sądami krajowymi — Uprawnienia przyznane Komisji — Delegowanie uprawnień do reprezentacji na inne instytucje Wspólnot — Warunki)

(2011/C 186/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wspólnoty Europejskie

Strona pozwana: Région de Bruxelles-Capitale

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État — Wykładnia art. 282 i 207 ust. 2 akapit pierwszy WE — Warunki delegowania przez Komisję uprawnień do reprezentowania Wspólnoty przed sądem na inną instytucję — Ważność upoważnienia w braku imiennego wskazania osoby fizycznej upoważnionej do reprezentowania delegującej ją instytucji — Właściwość sądu krajowego, do którego wniesiono skargę, do orzeczenia w tym przedmiocie — Wątpliwości dotyczące ważności reprezentacji przed sądem Rady przez zastępcę sekretarza generalnego Rady, odpowiedzialnego za zarządzanie Sekretariatem Generalnym — Poszanowanie zasady autonomii organizacyjnej instytucji.

Sentencja

Upoważnienie, w którego drodze Komisja delegowała na inną instytucję wspólnotową swoje uprawnienie wynikające z art. 282 WE do reprezentowania Wspólnoty przed sądem krajowym w sporze dotyczącym tej instytucji, zostało udzielone w sposób ważny, zarówno jeżeli w upoważnieniu tym została wyznaczona imiennie osoba fizyczna, jak i jeżeli nie została ona wyznaczona do celów tej reprezentacji. W tego rodzaju przypadkach zarówno upoważniona instytucja, jak i osoba fizyczna, jeżeli taką wyznaczono, mogły udzielić upoważnienia do reprezentowania Wspólnoty adwokatowi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 13.3.2010

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 5.6.2010.